

svarlige for, og det, kan jeg sige, ønsker vi heller ikke. Nu i Dag har vi faaet Tilsagn om, at der kan foretages Ændringer i det foreliggende Lovforslag. Saa maa vi jo snakke med hinanden, og Landstinget vil altid — det forstaar sig — være villigt til at behandle Spørgsmaalene ud fra rent saglige Synspunkter.

I øvrigt maa jeg sige til det ærede 17de tingvalgte Medlem, at jeg bemærkede af hans Udtalelser, at der maaske nok kunde være Omraader, hvor vi uden større Vanskelighed kunde blive enige. Jeg skønnede, at det var Tilfældet vedrørende Spørgsmaalet om Skat af Skatten, og jeg skønnede, at det ogsaa kunde være Tilfældet med Hensyn til Arve- og Gaveskatten. I det hele tror jeg, at Venstre i Øjeblikket vilde have ikke saa ganske faa Forudsætninger for at samarbejde med det ærede 17de tingvalgte Medlem paa meget vigtige politiske Spørgsmaal. Men det vil jo vise sig, efterhaanden som Tiden gaar.

Naar den højtærede Finansminister paa en ganske vist mild og venlig Maade bebrejdede mig, at jeg havde nævnt Taksterne, saa maa jeg sige, at det er den højtærede Finansministers egen Skyld eller de Partiers Skyld, som han støtter sig til, fordi der i Forslaget om Arveafgiften er en Bestemmelse om, at de ca. 3½ Mill. Kr., der derved kunde indkomme, skulde anvendes til eventuel Nedsættelse af Taksterne. Jeg vil gerne gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa, at den Vej, som man her tænker sig at gaa, forekommer ikke mig at være den rigtige Vej under den nuværende vanskelige Situation. Det, vi først og fremmest skal overveje, er ikke, hvorledes vi kan skaffe os nye Indtægter ad andre Veje, for at vi nu kan nedsætte Taksterne. Det, vi først og fremmest trænger til at overveje i Forbindelse med Spørgsmaalet om de ganske urimelig høje Takster, er saadanne Ændringer i Administrationen af Jernbanevæsenet, at det bliver muligt derved gennem at naa til Nedsættelse af Taksterne.

Den højtærede Finansminister gjorde endvidere opmærksom paa ved Omtalen af mine almindelige Bemærkninger, som jeg synes at disse to Lovforslag giver Anledning til, vedrørende Spørgsmaalet om Skattevæsenet i det hele taget og Statens Udgiftsbudget i Særdeleshed, at Regeringen kunde jo ikke saadan tage et Initiativ her. Maa jeg spørge: Hvem er ansvarlig i disse Forhold, dersom det ikke skulde være Regeringen, hvem har Initiativet, dersom det ikke skulde være Regeringen

(Finansministeren [Bramsnaes]: Ja, for Staten) Jeg skal om et Øjeblik vende tilbage til Spørgsmaalet om Kommunerne. Men det, jeg ønskede med mine Udtalelser, var at foreholde den høje Regering, at der paa nærværende Tidspunkt netop er en Situation, hvor det kunde være i høj Grad ønskeligt, ja, hvor det kan blive ganske nødvendigt, at der tages Initiativ til en Nedsættelse af baade Indtægter og Udgifter paa Statsbudgettet.

Saa siger den højtærede Finansminister, at Regeringen eller i alt Fald han for sit Vedkommende kan ikke have noget Ansvar for Kommunerne. Det vilde dog være en Fornærmelse mod den højtærede Finansminister at forudsætte, at han ikke var opmærksom paa, at vi i de senere Aar har gennemført en Række Love, som paalægger Kommunerne meget væsentlige Udgifter, og Kommunerne er berettigede til i den Situation, hvori vi befinder os, at forudsætte, at vi nu tager Initiativet til at lette de voldsomme Byrder, som tynger dem. Det er noget saadant, jeg vilde have den høje Regering til at tage Initiativet til. Nu spørger den højtærede Finansminister, om jeg kan vise, hvad det er for Omraader. Det kan dog ikke være min Opgave at give Anvisning herpaa. Det er jo Ministeriet, der skal anvisne disse Omraader. Og maa jeg saa tilføje, at det er ikke meget tiltalende at erfare af den højtærede Finansminister, at paa et saa vigtigt og indgribende økonomisk Omraade som de sociale Udgifter kan man overhovedet ikke røre sig. Det vil den høje Regering under ingen Omstændigheder være med til, lad det saa gaa, som det vil. Det vil komme til at hvile som et ret tungt Ansvar paa Regeringen, dersom vi kommer ind i de vanskelige økonomiske Forhold, som nu tegner sig for os.

Den højtærede Finansminister mener, at jeg utvivlsomt anser Regeringen for at være svag. Ja, paa visse Maader er Regeringen svag, fordi den fører en Politik, og ønsker at føre en Politik, der ikke kan faa den fornødne Støtte paa Rigsdagen. Jeg vil godt indrømme, at dersom den høje Regering i Øjeblikket skulde støtte sig til den Styrke, den f. Eks. kunde forvente hos det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes), kunde det maaske være smaat nok, men der er jo endelig indenfor det radikale Parti andre fortræffelige Medlemmer, som er rede til at støtte Regeringen. Det er imidlertid ikke saa meget dette almindelige Forhold, jeg tænker paa. Det, jeg tænker paa, er, at der er Grund til i Øjeblikket at sige til den høje Regering, at det er meget muligt,